Inspiraţia Bibliei

Inspiraţia Bibliei

1 Este adevărat că Biblia este inspirată de Dumnezeu?

Da! Pentru început ar trebui să fie suficientă citarea unuia dintre multele locuri din Scriptură: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu“ (2 Timotei 3.16).

2 Este inspiraţia într-adevăr aşa de importantă?

Da, neapărat! Dacă Biblia nu ar fi inspirată, atunci ea ar fi doar o altă carte a literaturii universale, fără autoritate morală, spirituală sau practică. Ea nu ar fi descoperirea lui Dumnezeu.Fără inspiraţie nu am avea niciun cuvânt de la Dumnezeu. Noi am pierde baza oricărei învăţături biblice. Nenumăratele principii creştine, indiferent că este vorba despre Persoana lui Hristos şi lucrarea Lui de mântuire, despre Adunare, Împărăţia lui Dumnezeu sau profeţie – toate acestea pot fi apărate doar atunci când textul biblic vine direct de la Dumnezeu. Desigur, este necesară şi o traducere demnă de încredere.

3 Ce înseamnă de fapt inspiraţie?

Inspiraţie înseamnă „insuflare“. Toată Scriptura este „insuflată“, dată de Dumnezeu, adică ea vine direct de la Dumnezeu. O descriere ajutătoare a acestui proces o găsim în Fapte 1.16: „Trebuia să se împlinească Scriptura pe care Duhul Sfânt a spus-o mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda.“ Aceasta este inspiraţia: Dumnezeu vorbeşte prin gura unui om, pe care El l-a ales pentru acest scop. Bărbaţii, prin care Dumnezeu a permis să se scrie Biblia, au fost „sub puterea Duhului Sfânt“ (2 Petru 1.21).

4 Nu a avut personalitatea scriitorilor niciun efect asupra a ce şi cum au scris?

Ba da, în orice caz! Stilul lui Ioan (simplu, dar profund) este total altfel decât cel al lui Pavel (argumentând logic), iar stilul lui Pavel este la rândul lui diferit de cel al lui Petru. Pavel a studiat cu renumitul învăţat Gamaliel. Petru a fost un simplu pescar din Galileea, care nu a absolvit niciun studiu. Dumnezeu S-a folosit de amândoi, pentru a ajunge la scopul intenţionat de El. Dumnezeu S-a folosit, de exemplu, şi de competenţa doctorului şi scriitorului de istorie, Luca; acesta a putut să descrie detaliat latura omenească a evenimentelor. În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a folosit de experienţele lui David, pentru a da conţinut psalmilor săi, şi S-a folosit de talentul poetic al lui David, pentru a scrie aceşti psalmi cu mare putere de expresie.

5 Sunt deci Scripturile omeneşti şi astfel nedesăvârşite?Nu, în niciun caz! Aceste Scripturi corespund exact scopului lui Dumnezeu. Fiecare cuvânt este insuflat de El (a se vedea întrebarea 6).

6 Cum poate purta Cuvântul caracterul scriitorului şi în acelaşi timp să fie Cuvântul lui Dumnezeu?

Să ne gândim la un sculptor, care lucrează la o statuie. El va folosi diferite unelte. La lucrarea terminată putem să mai vedem adâncituri, pe care le-au lăsat diferitele unelte. Dar aceste urme sunt acolo numai pentru că sculptorul a folosit îndemânatic uneltele sale, pentru a obţine rezultatul dorit. Tot aşa, Dumnezeu a ales şi S-a folosit de particularităţile şi împrejurările de viaţă ale diferiţilor scriitori, pentru a- Şi atinge scopul stabilit.

7 A corectat Domnul vreodată ceva la ceea ce au scris scriitorii Vechiului Testament?

Absolut nimic! Domnul a citat adesea din Vechiul Testament, dar niciodată nu a spus ceva care să fi făcut aluzie că scriitorul s-ar fi putut înşela sau ar fi făcut o greşeală. Folosirea Scripturilor de către El arată că le-a considerat absolut hotărâtoare (a se vedea de exemplu: Matei 4.4, 7, 10; 21.16; 26.31, 54; Luca 4.17-21; Ioan 17.12). În Matei 5.17, El explică: „Să nu gândiţi că am venit să desfiinţez Legea sau profeţii: n-am venit să desfiinţez, ci să împlinesc.“

Este adevărat că unele citate în Noul Testament se deosebesc de traducerea grecească a Vechiului Testament, folosită în timpul Domnului şi al ucenicilor Săi. Dar o cercetare temeinică a textului arată că Dumnezeu a folosit intenţionat aceste abateri şi cu un anumit scop (a se compara, de exemplu, Psalmul 619 cu Efeseni 4.8; sau Psalmul 40.7 cu Evrei 10.5).

8 Au înţeles scriitorii ce au scris?

Nu neapărat! Despre profeţii Vechiului Testament citim că „au căutat şi au cercetat ... despre harul arătat faţă de voi, cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea“ (1 Petru 1.10, 11). Scriitorii Noului Testament au înţeles în general ce scriau. Excepţii ar putea fi anumite pasaje din Apocalipsa, unde Ioan nu a putut înţelege aproape deloc întreaga importanţă a viziunilor sale.

9 A inspirat Dumnezeu cuvintele sau numai conţinuturile?

Dumnezeu a inspirat cuvintele. Pavel arată, că apostolii învăţau în cuvinte învăţate prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 2.13). A fost un principiu al timpului de odinioară, când Dumnezeu a spus despre Profetul adevărat: „voi pune cuvintele Mele în gura Lui“ (Deuteronom 118, 20). Moise spune la finalul cărţii Deuteronom: „Acestea sunt cuvintele legământului pe care a poruncit Domnul lui Moise să-l încheie cu fiii lui Israel în ţara Moabului“ (Deuteronom 29.1). David se exprimă astfel: „Duhul Domnului a vorbit prin mine şi cuvântul Lui a fost pe limba mea“ (2 Samuel 23.2). A se vedea de asemenea şi Ezra 7.11; Zaharia 7.12 şi Apocalipsa 22.18, 19. Toate aceste locuri se referă la cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu.

Domnul a spus: „până nu va trece cerul şi pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate“ (Matei 5.18). Folosirea scrierilor Vechiului Testament de către El a dovedit absoluta încredere în textul exact al acestora (a se vedea, de exemplu, Matei 22.31, 32, 43, 44).

În Galateni 3.16, apostolul indică spre faptul că în Geneza 22.18 este scris „seminţei tale“ şi nu „seminţelor tale“. El îşi bazează argumentul său pe faptul că expresia „seminţei tale“ este la singular (şi de aceea se referă la Hristos) şi nu la plural (ceea ce s-ar referi la copii şi la copiii copiilor). Fără îndoială, aceasta dovedeşte că s-a bazat pe exactitatea cuvintelor şi pe inspiraţia Scripturii.

10 De ce este atât de fundamentală inspiraţia cuvintelor?

Pentru că Biblia (şi limba, în general) este formată din cuvinte. Dacă nu te poţi baza pe cuvinte, atunci nu te poţi baza pe nimic. Un judecător îşi întemeiază sentinţa sa pe cuvintele legii. Un executor testamentar trebuie să se poată baza pe textul exact al testamentului, pentru a-şi putea îndeplini însărcinarea. Dacă cuvintele n-au nicio importanţă obligatorie, atunci propoziţiile şi enunţurile sunt fără importanţă şi îşi pierd toată valoarea lor.

11 Se extinde inspiraţia asupra întregii Biblii sau numai asupra părţilor doctrinale?

Asupra întregii Biblii! Unii au tradus greşit 2 Timotei 3.16: „Toată Scriptura, care este insuflată de Dumnezeu, este folositoare.“ Aceasta nu este corect. Traducerea fidelă sună: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi folositoare pentru învăţătură...“ Se poate obiecta că aici se referă la scrierile Vechiului Testament. Dar în 1 Corinteni 2.13, Pavel scrie: lucruri „despre care şi vorbim, nu în cuvinte învăţate prin înţelepciune omenească, ci în cele învăţate prin Duhul“. El îi include şi pe ceilalţi apostoli, când spune „vorbim“.

Mai departe citim în 1 Timotei 5.18: „pentru că Scriptura zice“. Acestei expresii îi urmează două citate. Unul provine din Deuteronom şi celălalt din evanghelia după Luca. Aceasta înseamnă că expresia „Scriptura“ se referă la ambele părţi: Vechiul şi Noul Testament. Petru se referă în aceeaşi măsură la epistolele lui Pavel, ca şi la celelalte epistole (2 Petru 3.16). Cu aceasta spune că epistolele apostolului Pavel au fost inspirate.

12 Afirmă Biblia că ea este Cuvântul lui Dumnezeu?

Da, neapărat! Propoziţia: „Aşa zice Domnul“, sau altele asemănătoare, apare de aproape 700 de ori în primele cinci cărţi ale lui Moise şi suplimentar:- de aproximativ 400 de ori în cărţile istorice;- de aproximativ 400 de ori în profeţi;- dintre care de aproximativ 150 de ori doar în cartea Isaia.

În Ezechiel apar expresii ca: „Cuvântul Domnului a fost către mine, zicând“ şi altele asemănătoare de aproximativ 350 de ori.

În sfârşit, în Noul Testament apare expresia: „Este scris“ de aproximativ 80 de ori. Nu există o altă carte care să pretindă doar pe departe că este Cuvântul lui Dumnezeu, cum face Biblia.

13 Ce este într-adevăr inspirat, textele originale, copiile sau traducerile noastre?Originalul, adică textele, aşa cum au fost redactate de Moise, David, Pavel şi alţi scriitori.

14 Dar nu sunt copiile pline de greşeli?Textele originale ale Vechiului Testament au fost multiplicate prin copii atente şi deosebit de exacte. Copiile au fost asigurate prin diferite tehnici. De exemplu se număra numărul tuturor literelor. Dacă numărul literelor în copie nu era exact cu cel din original, se întocmea o nouă copie şi întregul proces de verificare se relua.

Există multe dovezi pentru exactitatea transmiterii. Până în 1947, cel mai vechi manuscris al Vechiului Testament cunoscut era din jurul anului 1.000 după Hristos. Criticii Bibliei au afirmat că aceste manuscrise ar trebui să fie foarte inexacte, pentru că ar fi trecut aşa multe secole de la redactarea lor. Descoperirea sulurilor renumite de la Qumran, la Marea Moartă, în anul 1947 a dovedit contrariul. În peşterile din Qumran s-au găsit copii ale tuturor cărţilor Vechiului Testament (în afară de Estera) din anii 100-200 înainte de Hristos. O comparaţie atentă a arătat că aceste copii au fost identice cu manuscrisele cunoscute din timpul anului 1.000 după Hristos.

Este adevărat că între manuscrisele Noului Testament există diferenţe, dar aceste diferenţe nu ating temele de bază ale învăţăturii creştine. Toate aceste nuanţe sunt explicabile în cea mai mare măsură. De la nicio altă carte de aceeaşi vechime nu există un număr de manuscrise comparabil apropiat (există nouă manuscrise ale cărţii „Războaiele Galice“ a lui Cezar şi numai unul al lui Tacit; în schimb, există 5.500 de manuscrise ale Bibliei) şi niciunul dintr-un timp aşa de îndepărtat: unele fragmente ale Noului Testament datează din jurul anului 150 după Hristos.

15 Nu sunt traducerile foarte imprecise?

Unele dintre ele, din păcate, da! Nu ar trebui folosite nici traducerile moderne, care se pot interpreta, nici acelea care încearcă să îmbunătăţească Biblia – numai pentru că traducătorii nu pot pune de comun acord enunţurile Bibliei cu propriile lor idei preconcepute şi idei omeneşti.Trebuie să ne străduim să folosim o traducere pe cât posibil precisă a textului original.

16 Atunci, o Biblie în limba română nu este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu?

Trebuie să ne gândim că atât Domnul, cât şi scriitorii Noului Testament au folosit o singură traducere: Septuaginta, adică traducerea grecească a Vechiului Testament ebraic. Ei au citat din aceasta şi au spus: „Este scris“. De aceea ne putem baza liniştiţi pe o traducere bună şi să o acceptăm ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă traducerea în sine nu este inspirată.

17 A spus Domnul Isus, dacă Vechiul Testament este inspirat sau nu?

Da, El a făcut acest lucru. Chiar foarte adesea! El a folosit Vechiul Testament ca autoritate absolută (a se vedea întrebarea 7). El a aşezat cuvintele Vechiului Testament pe aceeaşi treaptă cu cuvintele Sale (a se compara Matei 5.18 cu Matei 24.35).

El S-a referit la Adam şi Eva, Cain, Noe, Moise, David, Iona ş.a.m.d., prezentând de fiecare dată istorisiri din Vechiul Testament ca absolut adevărate şi hotărâtoare. Aceste Scripturi au fost pentru Isus baza unui răspuns decisiv şi definitiv la toate întrebările vieţii (învierea, căsnicia, divorţul şi multe alte teme). În sfârşit, El S-a prezentat pe Sine Însuşi ca subiectul „în toate Scripturile“ (Luca 24.27).

18 De unde ştim că şi Noul Testament este inspirat?

Diferiţi scriitori ai Noului Testament şi-au apreciat reciproc scrierile lor (1 Timotei 5.18; 2 Petru 3.15, 16). Ei le-au aşezat pe aceeaşi treaptă cu scrierile Vechiului Testament. A se vedea întrebarea 11.

19 De unde ştim că au fost alese cărţile corecte, pentru a alcătui Biblia?

Scripturile inspirate au o asemenea putere duhovnicească, încât ele însele se recomandă. Bărbaţi cu gândire duhovnicească au ştiut că au de-a face cu Scripturile sfinte, inspirate – dintre care multe susţin categoric că sunt Cuvântul lui Dumnezeu. În mod interesant, Domnul face trimitere la „profeţi“, „psalmi“ şi „Scripturi“, ca şi colecţii cunoscute şi recunoscute (de exemplu Matei 26.56; Luca 24.27), aşa cum au făcut şi scriitorii Noului Testament.

20 Nu există contradicţii în Biblie?

Biblia îl pune pe om în lumina lui Dumnezeu. De aceea, înclinaţia naturală a omului este de a urî această carte şi de a încerca să găsească în ea contradicţii. Firește că 90% dintre aşa-zisele contradicţii sunt simple presupuneri, ca urmare a necunoştinţei sau a intenţiilor rele.

Apoi există dificultăţi reale, cum ar fi deosebirile dintre evanghelii sau descrieri diferite ale aceloraşi evenimente în cărţile Împăraţi şi Cronici. Aici devine activă rugăciunea, în timp ce Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să înţelegem planul divin al Scripturilor. Dacă facem aceasta, dificultăţile vor dispărea şi vom recunoaşte frumuseţea inspiraţiei. Atunci va deveni clar că dificultăţile provin dintr-o intenţie divină, cu scopul de a ne arăta din diferite puncte de vedere viaţa Fiului Său sau a poporului Său.

În foarte rare cazuri poate să fi apărut vreo greşeală: de exemplu în 2 Împăraţi 26 se indică o vârstă de 22 de ani, în timp ce în 2 Cronici 22.2 sunt 42 de ani – poate urmarea unei greşeli de copiere. Credinţa noastră însă nu se bazează pe asemenea amănunte.

21 Care este situaţia cu cuvintele rostite de oameni răi şi care sunt cuprinse în Biblie?

Biblia conţine cuvinte ca: „să mâncăm şi să bem, pentru că mâine vom muri“ (1 Corinteni 15.32). Astfel de versete nu sunt expresia gândurilor şi a adevărului lui Dumnezeu. Dar ele sunt adevărate şi inspirate: ele ne spun că există oameni care gândesc şi vorbesc astfel. De asemenea, în Biblie sunt notate şi exprimări ale lui satan (în cartea Iov şi în evanghelii). Dumnezeu le foloseşte pentru a ne explica rolul lui satan, de ce este el capabil şi incapabil, ce face Dumnezeu cu el şi biruinţa Domnului asupra lui. Modul în care Dumnezeu redă cuvintele lui satan este absolut inspirat.

Minciunile fiilor lui Iacov faţă de tatăl lor cu privire la soarta lui Iosif sunt de asemenea texte inspirate. Ele ne arată inima omenească, motivul disciplinei lui Dumnezeu şi providenţa divină care, în ciuda răutăţii omului, împlineşte planul harului.

Cartea Eclesiastul conţine explicaţii greu de acceptat. O mare parte a acestei cărţi nu este descoperirea adevărului divin. Dar ea descoperă gândirea omenească de „sub soare“. Aceasta este în întregime inspirată şi adevărată: Dumnezeu descoperă prin aceasta starea omului şi ne împărtăşeşte cum gândeşte omul.

22 Ce spune Biblia despre ea însăşi?

Ea spune foarte lămurit că este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea consideră inspiraţia sa completă cuvânt cu cuvânt ca fiind dată, şi de aici infailibilitatea ei. Ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu că i-a plăcut să Se descopere oamenilor într-un mod atât de convingător. Biblia este cel mai sigur punct din univers: „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece“ (Luca 21.33).

23 Putem să ne bazăm pe o mărturie care o depune Biblia despre sine?

Da, şi numai pe ea! Orice mărturie a unui al treilea doar ar atenua această mărturie. Dacă Dumnezeu S-a descoperit în Cuvântul Său – cum crede fiecare creştin –, atunci Cuvântul Său va vorbi despre şi pentru sine. Dovezi în afara Bibliei ar conduce doar la prejudicierea autorităţii cuprinse în Cuvânt. Singura autoritate, care ne poate învăţa dacă Biblia este inspirată şi ce înseamnă aceasta exact, este Biblia! Cartea lui Dumnezeu vorbeşte pentru sine.

clickbible.org